

Dagmar Galas

VE ZNAMENÍ
ZVĚROKRUHU

SMRT PŘÍCHÁZÍ

✱

Smrt přichází ve znamení zvěrokruhu

Dagmar Galas

Text © Dagmar Galas, 2015

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2015

1. vydání © Lukáš Vik, 2015

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-009-0 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-010-6 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-011-3 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

Odešla jsi v dál,
na Tvé poslední cestě mrazivý vítr vál.
Proháněl se po pláních jakoby se ptal:
Proč jsi to tak záhy vzdala?
I ta meluzína zaplakala.

Odešla jsi cestou, ze které již není návratu,
včera ještě viděli jsme Tě žít,
dnes však už pozdě přišli jsme,
už nestihli jsme Ti říct, že jsme tu.
Tvoji tvář bílým rouchem zahalili
a nám tu zprávu oznámili.

Ty kdož jsi zapsán v srdci všech slovem laskavým,
jsi tu stále, já to vím.
Shledáme se zase tváří v tvář,
jen co nadejde náš čas.

Tobě

A kruh se uzavře...

**Policejní okrsek a způsob vyšetřování je pouhá
fikce.**

MINULOST - ŠUMAVA 1898

1.

„Ty couro, s kým ses pelešila?!“

„S nikým.“

Udeřil ji do tváře. Pod silou úderu začala ztrácet rovnováhu, ale vyrovnala ji. Přitiskla si dlaň na pálící tvář, po níž jí začaly téct slzy hořkosti, bezmoci a neskonalé křivdy.

„Kdyby ses s nikým nevyválela, nenosila bys teď před sebou ten odporný pupek!“ Uhodil ji do druhé tváře.

Padla na kolena do rozbláceného dvora a hlasitě vzlykala: „Přísahám, že se mě nikdo jiný ani nedotkl.“

„Lžeš, ty couro,“ vyštěkl na ni.

„Na žádného jiného muže jsem se ani nepodívala. Přísahám...“

„To už jsi říkala, ty čubko...“ napřáhl ruku k dalšímu úderu.

Schoulila se do klubíčka a čelem vymáčkla v blátě důlek.

„To dítě je vaše.“

„Nemůže být moje! Dávám si setsakramentský pozor!“

Mlčela, protože věděla, že je zbytečné mu odporovat. Ještě nikdy nepřiznal svoji vinu.

„Vstaň ty... ty...“ nenacházel tu správnou urážku a měl sto chutí ji nakopnout do zadku, aby se v těch sračkách vyválela celá.

„Seber se a táhni do kuchyně - čeká tam na tebe práce. Nemysli si, že budu živit tebe a ještě toho haranta. Stejně toho už teď sežereš za dva,“ odplivl si a vztekle odcházel.

„Ty ale vypadáš,“ spráskla ruce korpulentní padesátnice; obejmula plačící dívku a přitiskla ji na svoji vyvinutou hrud'. Hladila ji po zádech a šeptala: „Já vím, jak moc to bolí. Někteří chlapi se umějí chovat jako hovada. Ale věř mi - boží trest ho nemine. A nic se neboj, já ti se vším pomůžu. Teď se jdi dát do pořádku.“

„Nano, ještě že tě mám. Nebýt tebe, asi bych už dávno skoncovala se životem,“ odtáhla se od ní Magdaléna a podívala se na ni svýma uslzenýma očima.

Zatímco si ve svém kamrlíku čistila ruce a obličej od bláta, přemýšlela o tom, jak se do této

situace a tohoto stavení vůbec dostala. Byla údajně úplný sirotek a nikdo jí zatím nedokázal uspokojivě vysvětlit, proč je právě tady. Možná to opravdu nevědí, nebo se jen tak vymlouvají, aby jí zatajili pravdu. Pravdu, která by určitě bolela zrovna tak, jako tohle všechno okolo.

Do svých třinácti let spávala s Nanou v komoře hned za kuchyní a bylo jim spolu dobře. Pak ale hospodář rozhodl, že bude mít vlastní cimru. Nechápala proč, a když se ho na to zeptala, odpovědi se nedočkala.

Dvě staré ženské a jeden čeledín vyklidili tady tu komoru - vynosili na dvůr nepotřebné krámy, sundali ze zdi police a vytvořili jí z toho přepychový kamrlík o rozměru dvakrát tři metry. U delší stěny má skříň a postel s nočním stolkem, na kterém je umístěná lojová lampa. U kratší zdi stojí umyvadlo na dřevěném podstavci, nad nímž visí zrcadlo a nad postelí krucifix. Namísto okna zeje ve zdi jen průduch, kterým do komory proniká vzduch a pruh světla.

Počátkem ledna, v den jejích čtrnáctých narozenin, přišel za ní: „Pojď se mnou, chci ti něco ukázat.“

Zdálo se jí, že má dneska mimořádně dobrou náladu a poslušně ho následovala do jeho ložnice.

Trochu ji to sice udivilo, ale ve své naivitě mu plně důvěřovala.

„Lehni si na postel!“ přikázal jí. Dobrá nálada byla ta tam.

Údivem na něho vytřeštila oči.

„No nečum na mě tak, a udělej, co ti říkám!“

Strachem se jí stáhl žaludek, srdce začalo tlouct na poplach. Nesouhlasně zavrtěla hlavou a chystala se k útěku. Bleskově ji však chytil za paži a mrštil s ní na lože. Chtěla křičet, ale položil jí na ústa a nos svoji velkou dlaň. Druhou rukou jí vyhrnul sukni a spodničku a násilím roztáhl sevřené nohy.

Špatně se jí dýchalo, uvnitř sebe cítila tupou bolest a rudá krev, jež pozvolna stékala po jejích bělostných stehnech, se vpíjela do kožešiny, kterou měla pod sebou. Později - když milosrdná tma obestřela její vědomí, a on konečně dosáhl toho, na co už několik měsíců neustále myslel, ji odtáhl do její komory. Dal jí několik dnů na zhojení, a pak ji začal pravidelně navštěvovat.

Neodvážila se protestovat, ani si někomu stěžovat - stejně nebylo komu. Pokaždé si odtrpěla chvíle násilí a těšila se až z ní sleze a vypadne.

Bála se každé nadcházející noci, každého vrznutí dveří. Každý měsíc se těšila na svoje „nečisté dny“. Dny, ve kterých mívala bolesti, a ve kterých

její krvácející lůno odpuzovalo jejího trýznitele. Pak ale přišla rána pod pás. Její vytoužené období ne a ne přijít. Nevěděla, co si má počít, neměla si o tom s kým promluvit. Možná s Nanou - byla její důvěrníci, ale tohle bylo příliš osobní. Ze začátku netušila co se s ní děje - pak se však dovtípila, že čeká dítě. Nikomu se o tom nezmínila. Její kulatíci se břicho dlouhou dobu zastírala v pase nabíraná zástěra. On měl dojem, že je ta jeho děvka poslední dobou nějak obtloustlá, že ji až moc dobře krmí. Tomu bude muset udělat přítrž.

Jednoho dne stála u plotny a dřevěnou lžící promíchávala bublající kotlík. Nana se na ni chvíli dívala z profilu, a pak se zeptala vrtíc hlavou: „Ty děvče, nejsi tak náhodou v pozeňnaném stavu?“

Lenina ruka ustrnula v pohybu, roztrásla se jí brada a po tvářích se jí začaly koulet slzy.

„Ach Bože, ten hajzl - vždyť jsi sama ještě dítě. Ví o tom?“

Zavrtěla hlavou a do kotlíku ukápla jedna slza naplněná nebyvalou hořkostí.

Možná to prozradila kuchařka, možná ne. Možná si toho všimly i ostatní ženy, žijící s nimi na samotě, a doneslo se to hospodářovi. Tomu se zatmělo před očima. Tak ona není tlustá, ale přivede

na svět něčího spratka. Tak to tedy ne! On u toho nebude za pitomce.

Asi měsíc po výstupu, který se odehrál ve dvoře, přišel do kuchyně. „Ty stará, udělej mi káfé,“ přikázal kuchařce, „a ty si sedni,“ kývl na Lenu.

Nana před něho postavila kameninový püllitrák a z cínové konvice nalila horký nápoj.

„Teď vypadni,“ ukázal hlavou směrem ke dveřím, „chci si s ní promluvit. O samotě!“

Magdaléna seděla na kraji dubové židle, celá se chvěla, ruce složené v klíně, pohled upřený k zemi.

„Tak poslyš, ty chytrá. Všude o mně roztrubuješ, že jsem ti uplichtil děcko. Nemůžu za to, že seš tak chytlavá.“

„To není pravda...“

„Co není pravda?“ skočil jí do řeči, „že to roztrubuješ, anebo že jsem tě zbouchnul?“

Ustrašeně a zároveň nevěřicně se na něho podívala. Jak ten parchant dokáže všechno okamžitě překroutit. Je vůbec na světě nějaká spravedlnost?

„Tak aby bylo jasno: je mi úplně fuk, co si o mně myslí ostatní. Ale abys věděla, že jsem charakter, rozhodl jsem se, že se s tebou ožením.“

Zatékala očima po kuchyni. V její tváři viděl zmatek a překvapení. Ušklíbl se. „Takže: obřad se

uskuteční tady, pozvu sem kněze, nebude to žádná okázalost, žádný extra šaty - necháš si to, co máš na sobě. Budeš nosit moje jméno - budeš Magdaléna Andělová. Budeš vykonávat ty stejný práce jako doposud - na tom se nikdy nic nezmění. Nebudeš se jako paní Andělová vyvyšovat nad ostatní, nebudeš nikomu poroučet - od toho jsem tady já. Budeš nadále spávat ve své komoře. Furt pro mne budeš jen obyčejná děvečka. A kdyby tě náhodou někdy napadlo utéct, nebo tak něco, děcko necháš tady. A z mého majetku neuvidíš ani zlámanou grešli. Přišla jsi sem s holou řití, a tak i odejdeš.“

L.P. 1898, 30. října pojal v kopcích na šumavské samotě za svoji právoplatnou manželku, ve svých čtyřiceti pěti letech, Vratislav Anděl čtrnáctiletou dívku - sirotu ze vsi.

Toho roku bylo počasí jako na houpačce. Už začátkem září přišly celkem silné mrazíky, v polovině měsíce se oteplilo a vrátilo se babí léto. V půlce října napadlo dvacet centimetrů sněhu, který postupně roztál. Celý listopad se vyznačoval na tuto dobu nezvykle vysokými teplotami a hustými mlhami, které se válely nad celou oblastí a zahalovaly šumavské hvozdy neproniknutelným

závojem. V první prosincové dny nastala zima - vyjasnilo se a mrzlo jen praštělo.

Anděl si své mladé ženy téměř nevšímal. Míjel ji s opovržlivým úšklebkem, při společném jídle ji nevraživě pozoroval.

Z okna kuchyně viděla, jak na dvoře věnuje svůj široký a zářivě bílý úsměv jedné z děveček, tlačíc ji za vrata stáje.

„Nic si z toho nedělej,“ ozval se za jejími zády hlas Nany do bublání hrnců. „Aspoň máš od něho pokoj.“

„Letos bude dlouhá a tuhá zima,“ pronesl jen tak mimochodem jednou při večeři. „Do Vánoc budeme muset s chlapama pokácet ještě další stromy, a taky budu muset zajet do vsi pro nějaké další zásoby. Kdoví kdy se pak dostanu dolů.“

Byla ráda, že svého muže téměř celý den nevidí. Každý večer mu třela promrzlé nohy - klečela před ním a předávala teplo ze svých dlaní jeho chodidlům.

Díval se na ni, na její rostoucí břicho. Spokojeně si říhl a zavrtěl hlavou: „Bože, jak ty jsi s tím pupkem odporná. Nevím, jak jsem si tě někdy mohl vzít do postele. Teď by se mi nepostavil, ani kdybys mi ho dělala druhým koncem.“

Bodlo ji u srdce, ale předstírala hluchotu, jakoby se jí jeho slova netýkala, jakoby patřila někomu jinému. Dokončila svoji práci, vstala a beze slov se vzdálila.

Teprve když došla do své jizby, lehla si na postel, zabořila hlavu do polštáře a hlasitě se rozeštkala.

„Zítří ráno jedu pro ty zásoby - cítím, že přijde změna počasí. Nedá se to už odkládat.“

„Neměl byste ale jezdit sám,“ ozvala se Nana.

„Tebe jsem se, ty náno, na nic neptal, tak mlč a nepleť se do chlapeckých záležitostí.“

Ráno, ještě za tmy, si nechal zapřáhnout povoz, navlékl se do beraního kožichu, nohy zamotal do tlusté houně a vyrazil.

Než vyjel z horního úvozu, začal padat sníh - mokré a těžké vločky dopadaly koním na hřbet, kde se po chvilce rozpustily a vytvářely kapky, které stékaly po jejich slabinách.

Při zpáteční cestě koně pomalu a ztěžka stoupali do kopce. Náklad je zpomaloval; museli si prošlapávat stopu v přibývajícím sněhu, namáhavě dýchali, od nozder jim šla pára.

Větve stromů byly obtěžkané tou nadílkou, skláněly se hluboko k zemi a vytvářely obraz idylické zimy. Anděl si musel chvílemi pomáhat rukama, aby ho některá z větví nešvihla do obličeje, nebo nesrazila z kozlíku.

Jakmile se dostali do horního úvozu, na koních bylo znát, že už toho mají plné zuby. Chtěli si odpočinout; otáčeli hlavy ke svému pánovi a čekali pochopení. Ten se však rozpřáhl a bičem švihl jednoho z nich po hřbetě: „Hyjé, bestie líné. Hněte sebou, ať už jsme doma!“

Koně napnuli svaly a na chvíli přidali do kroku. Pak ale zpomalili a začali nervózně odfrkávat.

„Tak co je zase!?“ zařval na ně a švihl druhého koně. Ten nesouhlasně zaržál a vzápětí se ozval praskot. Neklamné znamení, že se rozlomil strom a někam spadne. Anděl se rozhlížel a s úzkostí poslouchal sílící skřípot.

Bylo to přímo nad nimi. Vstal, škulbl otěžemi a práskl bičem do vzduchu. Koně se začali vzpínat a snažili se rozhýbat vůz, jehož kola uvízla ve sněhu. Velikán se nakláněl - zbrzdily ho větve stromů na protějším svahu. Anděl byl hrůzou bez sebe, trhal otěžemi. Koně se plašili a ržáli, protože cítili smrtelné nebezpečí.

Stromy na protější straně nevydržely tíhu smrku a pustily ho dolů. Kmen dopadl přesně mezi vůz a oj, která praskla a uvolnila koně. Dali se do běhu. Znali cestu domů...

Několik chlapů se vydalo Anděla hledat. Našli ho téměř na začátku úvozu. Stačilo ujet ještě pár metrů a ocitl by se na rovince.

Kmen ho minul, ale jedna z větví ho zasáhla do hlavy. Anděl prošel dřevěnou podlázkou a zůstal „vzpřímeně stát“. Vepředu ho podepíral kmen a zezadu zbytek vozu.

Vyprostili ho, položili na zakrvácenou houni a odtáhli domů. Ve stáji ho i s dekou uložili na slámu. Mezitím už se všichni seběhli a nahrnuli se dovnitř. Pak se rozestoupili a přicházející Leně vytvořili volnou uličku.

Jakmile spatřila zkrvavené a bezduché tělo svého muže, vyzvracela se vedle toho, co bylo ještě před krátkou dobou lidskou hlavou.

Větev ho zasáhla do temene a roztříštila lebku, která praskla jako kokosový ořech. Krev a mozková tkáň se rozprskly do okolí. Kyčelní klouby byly vyraženy ze svých jamek, dlouhé kosti se zlámaly - jejich ostré hroty protrhly kůži a vyjely podél žeber. V podstatě zůstal zachován trup, v jehož